

dringsforslag henviser mindretallet til bemærkningerne til disse.

Et *tredje mindretal* (centrum-demokraternes medlem af udvalget) vil redegøre for sin indstilling til lovforslaget ved 3. behandling, men har i øvrigt stillet og tiltrådt ændringsforslag nr. 3, 4, 7 og 8.

Et *fjerde mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Til yderligere uddybning af de mindretalsindstillinger, som mindretallet afgav ved lovindgrebene over for overenskomsterne i henholdsvis 1975 og 1977, skal mindretallet, idet det er trættende at gentage sine argumenter ustandselig, kun komme med få tilføjelser.

Regeringen hævder, at dette indgreb er nødvendigt, fordi der ellers vil blive udløst en konflikt. På sin vis er det rigtigt. Dog skal det tilføjes, at forudgående socialdemokratiske mindretalsregeringer selv har skyld heri. Ved sine ustandselige indgreb har man nu nået det punkt i udviklingen, at arbejdsmarkedets organisationer stiller overenskomstkrav, der forudsætter politiske løsninger. Ligeledes varsles der konflikter i et omfang, som ingen af parterne selv kan effektuere, og derfor kun kan betragtes som en indbydelse til politisk indgreb.

Denne overenskomsts forløb ville have antaget helt andre former – mere normale former – hvis regeringsmagten på et tidligere tidspunkt havde erklæret, at der *ikke* ville blive grebet ind fra folketinget.

Regeringens fortolkning af, hvordan indkomspolitik skal praktiseres, har selvfølgelig også en væsentlig andel i den uheldige udvikling. Lønmodtagerne er, siden indkomspolitikken blev lanceret, jo i den grad blevet ført bag lyset, så det trods enhver beskrivelse, og for at ingen skal blive glemt, skal der her specielt peges på tjenestemænd, offentligt ansatte og funktionærer i den private sektor.

Det er fortsat mindretallets opfattelse, at de politiske magthavere, som nu gennemtrumfer dette overgreb over for lønmodtagerne, er i færd med en systematisk nedgørelse af fagbevægelsen – en nedgørelse, der må ende med en likvidering, hvis man fortsætter i samme spor.

Mindretallet kan kun beklage, at LO og andre store organisationer igen siger god for et indgreb i overenskomsterne. Mindretallet mener dog, at dette forhold har sin forklaring i dels det nære partipolitiske samarbejde, som fagbevægelsens toporganer plejer med socialdemokratiet, og som gør det alt for nemt at gribe politisk ind, dels det forhold, at fagbevægelsens organisatoriske opbygning tillader, at der gribes ind, uden at medlemmerne har nogen som helst reel chance for at gribe ind.

Det er mindretallets opfattelse, at fagbevægelsen igennem dette århundrede har haft en stor betydning for udviklingen af demokratiet. Det er endvidere mindretallets opfattelse, at fagbevægelsen har haft en afgørende betydning i udviklingen af de sociale fremskridt, der er sket. Igennem kampe mod en reaktionær arbejdsgiverpolitik har fagbevægelsen med store ofre for sine medlemmer tilkæmpet sig goder, som umiddelbart smittede af på hele samfundet.

Denne katalysatorvirksomhed på samfundsudviklingen, må mindretallet konstatere, bliver sat ud af kraft i samme tempo, som man svækker fagbevægelsen.

Endelig er der problemet med de politiske konsekvenser for samfundet som helhed. Problemet kan nemlig ikke efter mindretallets opfattelse kun ses som et problem for fagbevægelsen, men må kædes sammen med den almindelige udvikling i samfundet. Der findes autoritære systemer rundt omkring i verden, som ud fra en ideologisk holdning træder demokratiet under fode – det være sig, om man bekender sig til et højre- eller venstrediktatur – og socialistisk folkeparti ønsker ikke på nogen måde, at udviklingen i Danmark skal tendere i den retning. Det er derfor med nogen undren, at socialistisk folkeparti ser såvel socialdemokratiet, som andre socialliberale partier, der historisk bekender sig til demokratiet, befordre udviklingen i en autoritær retning. Dette gælder ikke alene på arbejdsmarkedet, men også på retstilstandene, ytringsfriheden og det sociale område.

Til sidst er der grund til at beskæftige sig med lovforslagets indhold:

Socialistisk folkeparti har altid hævdet, at folketinget ikke er kvalificeret til at gribe ind i overenskomsterne. Dette gælder også nu, hvor man suspenderer to dyrtidsportioner og